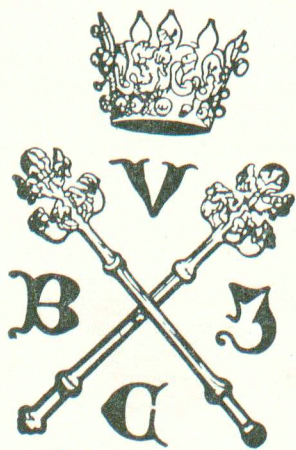

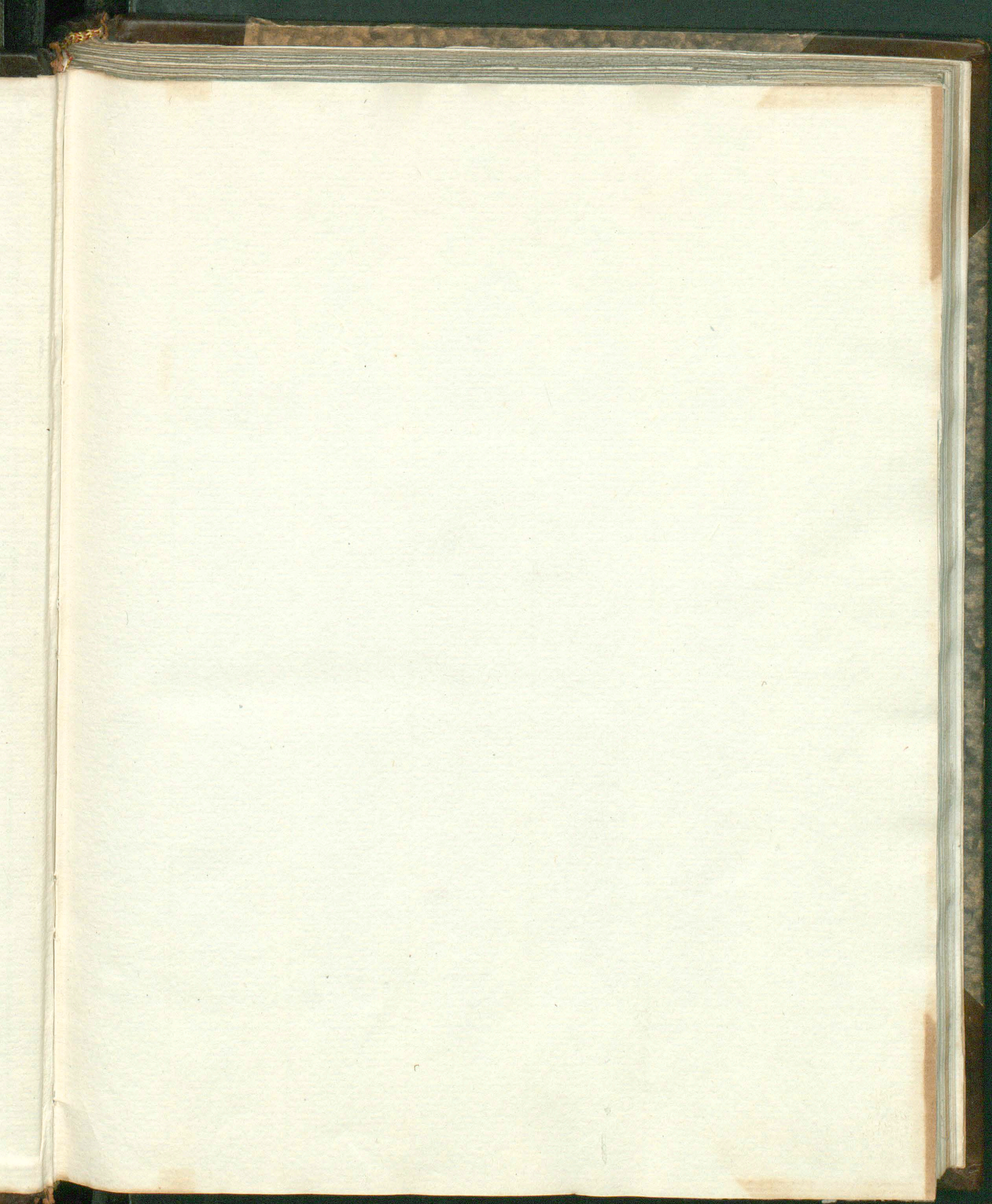
391091-97

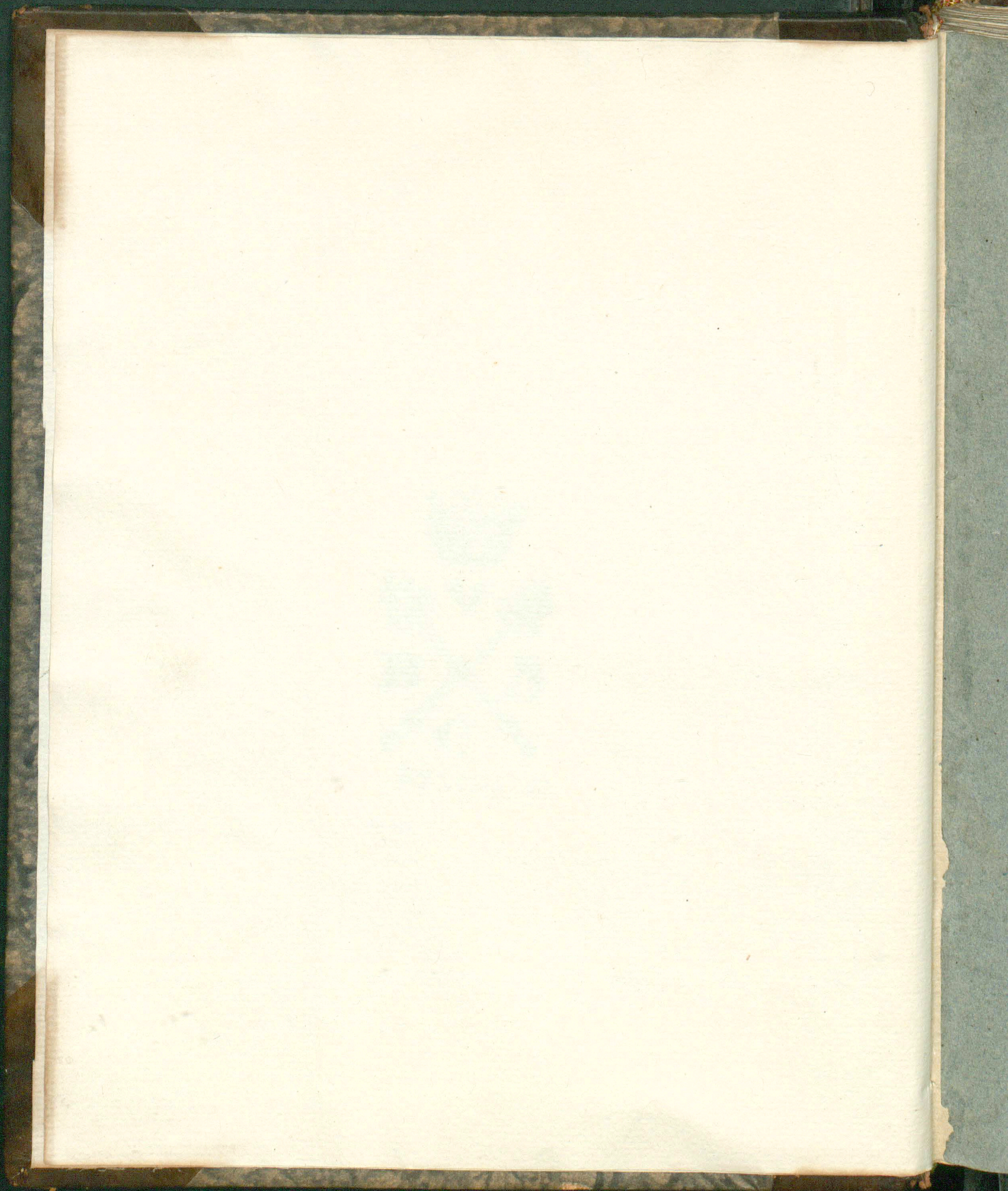
MS. A. 1. 1. 1.

391091-97

St. Dr. II

2023

P.

ab

1
P. Mexii

60/61/15

ANGELI DURINI

Krynicki

EX COMITIBUS MODOETIAE

ARCHIEP: ANCYRANI IN REG: POL:

ab Mmo

NUNTII APOSTOLICI

Arzewski

IN DIVAM

AMELIAM^{DE} BRÜHLL

Palatino

COMITISSAM

Craonid

DE

MNISZECH

OBSEQUIUM.

VARSAVIÆ

Anno 1768.

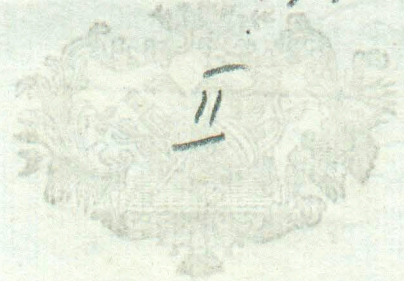
2

ANGELI DURINI
EX COMITIBUS MODONTIAE
ARCHIEPISCOPUS ANCYRANI IN REG. POL.
NUNTII APOSTOLICI
IN DIVAM
AMELIAM DE BRUHL
COMITISSAM
DE

MINI ECH
OBSERVATORIUM

391091

VARSAVIAE

Anno 1768.

Leath. 597.

Ad Divam Ameliam de Brühl

Comitissam de Mniszech.

EPIGRAMMA I.

O quam te memorem ! totis quæ viribus usa
Naturæ, Cœli BRUHLIA vincis opes !
Nam nec vox, nec mens hominem sonat; o Dea
O Dea, vel si qua sunt potiora Deis, (certe,
Mollia sidereos demitte ad carmina vultus,
Quæ cecinit variis nostra Thalia modis.
Nam quamvis Tibi nulla dari, nisi magna decebat,
Fronte tamen læta sumere parva soles;
Illa Tibi est cum Dîs communis, ut omnia, virtus,
Quos placant inopi thura cremata manu.
Fors olim majora Tibi, & meliora dicabo,
Si modo me solitâ Diva fovebis ope.
Te sine nil, sed multa Tuo cum Numine possum;
Nititur auxilio spes mihi tota Tuo.
Ipse quidem Anser iners tristi hoc sum tempore, sed Tu ex
Anser me Cycnum reddere, D. va, potes.

4
ODE I.

*Cupienti AMELIÆ legere aliqua carmina Durini, submitit
Ille verecunde, ut perite artificii, ejus Ipsius laudes,
quo gratius accidat munus.*

NOstri carmina pectinis
Exaudire cupis, Saxonidum Decus,
Phæbeæque potens lyræ,
Prima & fama soli Bruhla Polonici.
Undas quis Thetydi? novas
Floræ veris opes, pomaque deferat
Pomonæ? decus attamen
Affecto imperii, atque arripio libens,
Thufci Flaccus uti Ducis:
Dignum spe sed enim quid modo profluet
Tanta? nobile sapius
Argumentum humiles occulit sonos,
Aut evexit ad æthera.
Hac nos arte Tui munera pectoris
Tollemus rapidi simul
Quautumvis renues. Hac ope proderit
Te monstrare Tibi. Genus
Nec ceræ veteres, nec domus ardua,
Fortunæ bona lubricæ,
Chartis invenient partem aliquam meis.
Magnæ specto animæ chorum,
Quem virtus & honos ducere gestiunt.

Proh

Proh mores nivis æmuli!
 Facundum eloquium, rara modestia,
 Ætatis jubar aureæ,
 Iphis lucidior Gratia Gratiis!
 Mentis dum famulas sequor
 Virtutes, Dominam concino BRUHLIAM.

ODE II.

A Melia, tuæ fama Poloniæ,
 Nuper præsidium grande Poloniæ,
 Quænam digna tuis moribus eloquar?
 Quænam digna loquar frontis honoribus?
 Te mutet propria Persephone Ceres,
 Te mutet propria Thetide Peleus,
 Cynthusque erubuit cedere Deliam,
 Arx Thesæa suam cedere Palladem.
 Tu cum quadrjugis deveheris rotis,
 Tum purum radiis ingeminas diem.
 Qua fers cumque pedem, signa pedum rosæ
 Condunt purpureæ, mollibus orbitam
 Certant veris opes sternere floribus;
 Sic es cærulæis surgere fluctibus,
 Sic es digna vehi per liquidas Domos
 Junctis Idaliæ Matris oloribus.
 Quid si flammiferas aggredieris plagas?
 Cœlo lapsa Venus invidia cadet,
 Linqvet Juno minor sidereas faces,
 Sistet te folio Juppiter aureo.

ODE

❖ 6 ❖
ODE III.

HUc age, argute caput impedita
Fronde Dyrcaea propera; & decenter
Te quibus laudem, numeros canora
Præcipe BRUHLLA.

Gratiis junctas generosa Musas
Adtrahas tecum, viridemque Laurum
Tu meo ponas capiti, & coronâ
Tempora cinge.

Quid prius de Te referam merente
Concini ex omni titulo? an quod ævo
Sit Tibi longo Genus, & superbo
Sanguine Avorum

Nobile? An multo niteat quod ostro,
Et Tua aulæis Domus? & Lacunar
Splendidum argenti, solidique lamnis
Rideat auri?

Luce Phæbæa magis hæc patefcunt:
Hæc neget si quis, prius obstinata
Mente hic ardētis radios negarit
Fulgere solis.

Præter hæc surgit Tibi pulchra virtus
Nominis multi: Tibi grande acumen
Mentis in primo teneræ micavit
Flore Juventæ.

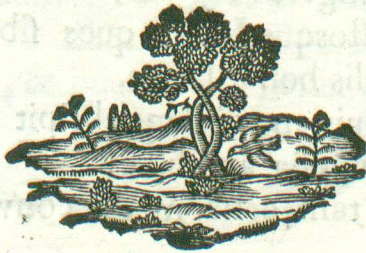
Tu lyræ dulci strepitu canorum
 Temperes carmen, superasque Vatem
 Lesbiam, & Coæ studiosa vestis
 Pallada vincis.

Usque Tu argutis oculis venusta
 Videris quemquam ; placido beatus
 Fiet obtutu, liquidumque nectar
 Ebibet ore.

Est Tibi flavus, nitidusque crinis,
 Et potens ipsos cohibere Divos;
 Retia hinc fingunt dociles amores,
 Vinclaque nectunt.

Candida albescit Tibi frons ; eburnum
 Enitet collum : neque livor ipse
 Brachia, & suras Veneri invidendas
 Culpet amarus.

Vincit Idæo Tua forma Grajam
 Raptam Alexandro, Acrisiique Prolem:
 Vincit & quidquid charitum vetusta
 Sæcla tulerunt.

❖ 8 ❖

O D E IV.

UNde exordiar ingredi
Laudes BRUHILA Tuas ? æstuo, & anxius
Cura multiplici feror.
Dives quippe inopem copia me facit,
Et mens obruitur bonis,
Sub rerumque labat mole, nec exequi
Vires ipsa valet suas.
Ecquod BRUHILA mihi principium dabis ?
Nam Tu materies eris,
Pangendique simul carminis Arbitra.
Ergo quid prius insequar
Versu dicere, quid deinde, quid ultimum ?
Antiquum ne canam genus,
Et præclara Domus Lumina Bruhliæ ?
An vero ingenium loquar,
Quod rore Aonio Pieris imbuit ?
O Te BRUHILA ter, & quater
Felicem, probitas inclyta cui dedit,
Et morum niveus decor,
Doctrinæque fides, ut penitus queas
Limen tangere regium,
Augustosque Lares, quos sibi proprios
Immortalis honor sacrat.
Sed quis me violens abripit impetus,
Quæve infania amabilis ?
Non tam celsa modis conveniunt lyræ,
Nec

Nec Te musa procax decet
 Fortunæ metuentem alitis Icari
 Vires ulterius Tuas
 Affectare viam, ut vitio ingeni,
 Infantisque loquentiæ
 Plectro digna gravi encomia deteras.

ODE V.

QUIS AMELIA Tuas poterit quis pangere dotes
 Corporis, atque animi ?
 Non si Mæonius Vatum Pater ipse resurgat,
 Carminis omnigenas
 Explicet & vires, atque olli Pythius adsit
 Phœbus, & Aonides.
 Inclyta virtutum laus in Te maxima floret,
 Sidereumque decus :
 Forma Deæ similis, quam semper grata venustas,
 Subsequiturque Charis;
 Ingenio quamvis excellas, hoc tamen arte
 Excolis assiduâ.
 Quam variis linguis pulchrè uteris ! hinc Tibi rerum
 Plurima notities ;
 Interdum vocem inflectendo fallitur hora,
 Nunc etiam fidibus ;
 Nunc telâ in tenui, & qualem vix posset Apellis
 Pingere docta manus.

B

Quid

Quid memorem ut suavis sermo, plenusque decoro,
 Vox quoque melliflua ;
 Quid risus, motus, incessus ! quidve choreas
 Ducere cum libuit !
 Singula quid referam ? sunt omnia grata, venusta,
 Quæ facis, aut loqueris.

ODE VI.

INgens egentem copia me facit,
 Exordiendi nec facilis via est,
 O BRUHILA, virtutum Poetæ
 Carmen honorificum Tuarum.
 Nam tanta se se protinus explicat
 Rerum facultas, tantaque copia,
 Incerta mens ut sit, decenti
 Quas serie quibus antepoſam ?
 Dicam irrigatas nectare Apollinis
 Voces loquentis, quod rabidas domet
 Tygres, quod iratos Leones,
 Saxa suis scopulis revellat ?
 Miratur orbis famineo calens
 Pectus virile in corpore, & abditas
 Sinu Minervali beatæ
 Mentis opes, animique robur.
 Callere primis Mnemofinæ dedit
 Linguas ab annis; Te Patrio Exteri
 Sermone mirantur loquentem;
 Quisque suas stupere voces.

Hæc

Hæc cogitantem non humeri pares
 Deterruerunt me, & mea parvitas;
 Primamque Apollo sub quietem
 Talibus increpuisse visus;
 Ecquid minutis his fidibus Tuis
 Sumis verendam dicere BRUHLIAM,
 Exemplar immortale morum,
 Fæminei decus atque Sexus?
 Getulæ arenas Tethyos hoc erit
 Metiri; & alto sidera quot micent
 Affixa cœlo, quando sudæ
 Cumque tacent numerare noctes;
 Quot mane primo sub nemorum comis
 Blandis volucres cantibus instrepant,
 Cum veris optatam tepentes
 Temperiem Zephyri reducunt.
 An non per undas Oceanitidas
 Parvâ vehatur Navita si rate,
 Formidet, insanis ut impar
 Æquoris horrifoni procellis?
 Huic ipse (fandi nam mihi copiam
 Tum fecit) inquam; mos tamen est Deis,
 Cum Thura desunt, & Phaliscâ
 Victima bos satiatus herbâ,
 Quam plebis offert Relligio molam
 Parvo vetusti cum cyatho meri,
 Ramosque Sylvarum, & recentes
 Consuluisse boni corollas.

Non tam mei sum nescius ingeni,
Thymbræe, tantum nec tribuo mihi,
Ut posse sperem ejus verendas
Pro meritis cecinisse Laudes.
Saltus peragrantem attamen Aonas,
Et saxa Pindi frondea, quid vetat
Decerpere huic incana parvo
Lilia cum violis canistro?
Attingere haud mens ardua; pectine
Sat cantitarim si Mitylenio,
Ut Parca nascenti futuræ
Indolis, egregiæque formæ,
Et singularis præscia gratiæ
Volvente stamen candidulum manu,
Ab melle Musæo beatum
Indiderit, neque falsa, nomen.
Contenta certis finibus, aggredi
Eo voluntas usque mea audeat,
Quo clara AMELIAE potis sim
Grati animi dare signa Divæ.
Hac voce fluxus Cynthius annuit,
Et me volucris deseruit fugâ,
Evanida ut corpus relinquit
Umbra suum fugiente sole.

HEN.

HENDECASYLLABUS I.

INter, BRUHILA, Deas virentis Idæ
 Si Tu vallibus herbidis fuiffes,
 Cum litis Paris arbiter duabus
 Cyprin prætulit, aureoque malo
 Ipsam censuit esse munerandam;
 Formæ dotibus elegantioris
 (Dicitum pace trium sit hoc Dearum)
 Viciffes, neque restituffet ulla,
 Palmæ præmia quominus referres.
 Cumque idem ille Helenam per alta vectus
 Incautis raperet subinde Amyclis,
 Si conspecta prior fores, minori
 Atridæ sua Tyndaris maneret,
 Nec Trojam Argolicus cremaret ignis.
 Et quis tam eloquio, quisque BRUHILA venâ
 Tam prædivite præditus, potis sit
 Digne scribere qui Tuosque mores,
 Et raræ specimen queat figuræ?
 Cedat Nata Jovis vigore mentis,
 Cedat pulchra Venus decore formæ,
 Et quam Juppiter imbre lufit aureo.
 Te non esse hominem putem: Sed unam
 Nympharum, è numerove Gratiarum,
 Quæ mortali habitu morere terris,
 Conspectu ut facias Tui beatos,
 Quicunque in Te avidos vibrant ocellos.

ANA-

Musarum huic decimæ precor salutem
 Multam reddite blandulis susurris.
 At Musis animas iniquiores,
 Quæ non innocuos amant Poetas,
 Quæ non Pierios amant lepores,
 Vestris figite spiculis acutis.

ANACREONTICA II.

Hymettiae volucres,
 Cœleste munus aptam
 Quæ fingitis per artem,
 Majore nunc velim vos
 Negotio superni
 Curare dona cœli.
 Quæ florere vulgo
 Præter volate prata,
 Et liliis, rosisque
 Libate mella tantum,
 Pulcherrimisque florum.
 Cum singula inquieta
 Erunt parata cura,
 In litteras loquaces
 Cudatur apta cera,
 Quæ suave nomen almæ
 Figuret AMELIÆ.
 Post litterarum in arctis
 Stipate mella cellis;

Non

Non melleo vacabit
 Potior locus liquori,
 Non cereum probabit
 Fabrica aptior laborem.

ODE VII.

SAxonum BRUHLAM decus, & Polonum

Concinam paucis: mea dicta, Clio,

Perfer, o quæso, celer erudita ad

Limina BRUHLÆ.

Quum subit nostram Tua summa mentem

Indoles, doctrina, decensque virtus,

Et probi mores, & amæna dulci

Lingua loquelâ;

Par mihi Sapphus genio videris,

Omnis aut ipsam superare Sappho

Arte Musæa, & numeris suavi

Voce sonoris.

Euge quid linguam memorem Latinam,

Italiam, Galliam, Teutonicam, & Polonam?

Quam sonos Tu cumque diserta, paret

Pol' Tua Lingua.

Si canas scite fidibus, manuque

Cymbalum tangas duplici, putaris

Una de Musis, eadem vel ipsas

Vincere Musas.

C

Hinc

Hinc Tibi Ascraeus Chorus usque lectas
 Colle concinnat bifido corollas,
 Et Tui famâ frueris, caputque
 Inseris astris.

ODE VIII.

Definite o tandem; quid enim indulgetis inani,
 Pallas, Cyprisque, jurgio?
 Cypri Tibi en primum, primum Tibi Pallas honorem
 Ambo arrogatis immerite.
 Imo agite & BRUHLÆ, (sic fas expostulat) uni
 Pallas, Cypriue cedit,
 Definite; o quid enim studia in contraria, vates,
 Cæco astuatis impetu?
 Palladaque hic Cypridi, Cyprim molimine eodem
 Præponit ille Palladi?
 Imo agite, & BRUHLAM sociatis laudibus unam.
 Præferte Cypriæ, & Palladi,
 Artibus Aonijs vincit quæ Pallada, vincit
 Fulgore vultus Cypridem.

JAMBICUM.

Flos Gratiarum, cor, decorque Musarum
 Exemplar altæ laudis, atque virtutum,
 Sumas volens ab hoc Cliente, Amelia,
 Odas inermes munus haud quidem votis

Æquale

Æquale nostris, aure nec tuâ dignum:
 Fidele pignus attamen piæ mentis,
 Quod ut perennet, & ferat vetustatem,
 Non est meum vovere, sed dare est vestrum.

EPIGRAMMA II.

Si Tibi quæ præstans animus, quæ gloria gentis,
 Quæque adeo eximia formæ honor iste Tuæ
 Postulat, o nostri decus admirabile sæcli,
 Inferior nullis o Amelia viris,
 Pro ingenio, meritisque Tuis fortuna dedisset,
 Unica eras Getici Tu Domina Imperii.
 Sed timuit, ne, Te rerum potente, jaceret,
 Victaque virtuti cederet ipsa locum.

EPIGRAM: III.

Definimus nos esse viri, fuimusque quod olim,
 Fit Amelia; Virum subripit Illa decus.
 Iuppiter aut illi sexum concede virilem,
 Vel dic, attonitis omnibus, esse Deam.
 Pallada dic, non quæ tremebundam concutit hastam,
 Sed quæ Cecropijs jura dedit populis.

EPIGRAM: IV.

Virgilio meruit celebrari Vate Camilla
 Bellatrix, & opus Virgo imitata virum:

Te plus laudaret Vates si viveret idem,
 Quæ certas doctis docta Amelia viris.
 Corpore nobilior mens est; sic clara Camilla
 Marte Virûm, Tu sis clarior arte virûm.

EPIGRAM: V.

Talis forma Tibi est, talis Prudentia, tantæ
 Sunt & opes, ut sis Iuno, Minerva, Venus.
 Iudicium Paridis non certe Amelia timeres,
 In Te cum solam tres coiere Deæ.

EPIGRAM: VI.

De formâ quondam Natasque Iovisque Sororem
 Dardanium fama est consuluisse Parin.
 Victricem Venerem quid mirum est? induit illa
 Consimilem formam nempe Amelia Tuæ

EPIGRAM: VII.

Cum modo conferrent Tibi tradita munera, Phæbo
 Iudice, (sic placitum est) Iuno, Minerva, Venus;
 Divitias Iuno, formam tribuisse Dione
 Iactat, & ingenium Pallas amica Tibi.
 Cedite ait potius Phæbus, lis omnis abesto,
 Una Amelia una est Iuno, Minerva, Venus.

EPI-

EPIGRAM: VIII.

Forte vagans nudis Amor ut Te aspexit ocellis,
 Te falso Matrem credidit esse suam.
 Non mirum, o Superis æquanda Amelia Deabus:
 Altera nam Venus es, vel Iove digna Soror.

EPIGRAM: IX.

Quod genere, & censu præstas, ò BRUHLIA, multo,
 Est decus; at decus id pluribus esse vides:
 Quod prior innumeris Tua sit, nullique secunda
 Forma; tamen non est unica, rara licet:
 Quod docta, atque sciens musarum es sola; sed olim
 Deiphobe & fidicen Lesbia talis erat:
 Quod generosa eadem, dives, formosa Amelia,
 Docta que sis; nulla est par Tibi, nulla fuit.

EPIGRAM: X.

Dic Dea, quod possim scripturus fingere nomen,
 Quod sit par BRUHLÆ laudibus egregia.
 Cur petis imprudens quod habes? dic BRUHILA; verendū
 Cuncta hoc virtutum nomina nomen habet.

EPIGRAM: XI.

Dicite mi Musæ cultissima numina nobis,
 Quonam AMELIAE pascitis ora cibo?
 Sic ego; sic Musæ, quam Te sententia fallit!
 Nectare quo potius nos alat Ipsa, roga.

EPIGR:

EPIGRAM: XII.

Quæ Paridi obtulerunt tres Divæ, Bruhla habet una;
 Mentem Pallas, opes Juno, dat ora Venus.
 Ipse Paris quales olim conspexit in Idâ,
 In BRUHLA juret tres simul esse Deas.
 Dissimilis tantum Dea BRUHLA est; quod sit in illa
 Pallas blanda, humilis Juno, pudica Venus.

EPIGRAM: XIII.

Incessit Charites lis æmula; præsidet istam
 Ad causam sacri Turba novena chori.
 Aglaja ante alias pulchro se jactat ab ore,
 Euphrosine mentis dote, Thalia chely.
 Ut vidit certare Deas tres Phæbus Apollo,
 Desinite, o Charites; ite ajt, ite pares.
 Ire pares sinimus, dum vos tamen ante eat omnes
 Gratia Sarmatici BRUHLA AMELIA Soli.

EPIGRAM: XIV.

Si genus, & mentem, si BRUHLAE respicis ora,
 Sunt data quæ jactant Juno, Minerva, Venus.
 Juno supercilium si ponat, tela Minerva,
 Furta Venus, terris tres dabit Illa Deas.

EPIGR:

EPIGRAM: XV.

Sub Effigiem Divæ AMELIÆ.

Quæ Venerem facie, ingenioque Pallada vincit,
 Conata est BRUHLAM pingere docta manus.
 Artificis laudatur opus; Divina sed omne
 Mortale exceperat forma magisterium.

EPIGRAM: XVI

Sub Eadem Effigie.

Vis Venerem, vis Junonem, vis Pallada in una
 Cernere? tres Divas hæc dabit Effigies.

EPIGRAM: XVII.

Sub Eadem.

Si Divina Tuæ potuisset mentis Imago
 Pingi, nil oculi pulchrius aspicerent.

EPIGRAM: XVIII.

De AMELIA de BRUHL & Pallade.

Jupiter amissam quærebat Pallada Natam,
 Nec qui illam Patri ostenderet ullus erat;
 Denique AMELIÆ inspectâ virtute, supraque
 Quo omnes mortales eminet, ingenio;

Pectore

Pectore in hoc, inquit, debet mea Nata latere,
 Aut hic, aut nusquam Pallada adinveniam:
 Intima AMELIAE dumque hic penetralia cordis
 Scrutatur, tandem Nata reperta Patri est.
 Ut Pater agnovit, hæc est mea F. lia, clamans,
 Hæc est, injectis prendit Eam manibus;
 Noluit Illa sequi, & precibus blandita Parenti.
 Dixit, AMELIAE pectus Olympus erit.
 Dicta Pater Natæ fecit rata; tempore ab illo
 Semper AMELIAE in pectore Diva fuit.
 Nunc aliæ è cœlo deducant Numina; menti,
 Quanta erit, includit Numina quæ propriæ?

EPIGRAM: XIX.

Quod tam suave mihi Parnassi afflaverit aura,
 Non miror; Magnæ BRUHLIDOS aura fuit.

EPIGRAM: XX.

De Eadem texente.

BRUHLIA seu radio percurrit stamina, mira est,
 Serica seu tereti stamina pingat acu.
 Guttur avis, si pingit avem, si flumina, cursum
 Exercent; at si bella, moventur Equi.
 Artifices mirata manus, mirata labores,
 Ambiguum video Pallada, Pallas ait.

EPIG: XXI.

EPIGRAM: XXI.

Vidit Te nuper sociâ cum Pallade Juno,
 Amelia, Tuis & pudefacta oculis,
 Hinc cedamus ait, ne quis novus altera cogat
 Jura referre sui nos Paris arbitrii;
 Sit satis infustâ spretas semel esse sub Idâ,
 Quis velit expertam ferre iterum maculam?
 Hactenus; & verâ referens vestigia plantâ
 In sua jussâ pedes Pallados abripuit.
 Ergo quid humanos mirum Tibi cedere vultus,
 Victa Tuis cedunt numina quando oculis?

EPIGRAM: XXII.

Multa quod in nostro legeris, Dea BRUHLLA, Libello,
 Ingenii ubertas hoc facit una Tui.
 Materiem hæc præbet dictandi plurima, cornu
 Ditis Amalthææ tale fuisse putem.

EPIGRAM: XXIII.

Non Tibi conciliem ut decus, hæc mea carmina mitto;
 Ast ut carminibus sis decus Ipsa meis.

EPIGRAM: XXIV.

Vos queis cura Nurus fuit inspexisse Polonas,
 Deque etiam ignotis quærere cura fuit;
 Dicite, si qua unquam formosior Ameliâ
 Visa vel Eois, visa vel Hesperiiis.

Parva loquor; quid enim, quæso, formosius illâ
 Regia vel magni possit habere Jovis?
 Quocumque aspicitis, micat hinc decor, inde voluptas,
 Formosæ assurgunt undique deliciæ.
 Singula quid memorem! cælo dignissima tota est,
 Quod tamen outinam non nisi sera petat.
 Cedite jam spretæ Phrygio sub Judice Divæ,
 Sitque satis causâ vos cecidisse semel.
 Tuque AMELIÆ pomum, Dea Cypria, trade,
 Tu cum lite tenes, Hæc sine lite habeat.

EPIGRAM: XXV.

Orta fuit Superis de Te lis BRUHLA, vocante
 Cypride Teque suam, Pallade Teque suam:
 Illa, quod, ambrosios oculis afflavit honores,
 Ista, quod erudit artibus ingenium.
 Diffidium veritus Divarum grande duarum
 Iuppiter, ah rixas Utraque ponat, ait:
 Est Tua, Cypri, tui cum specto fulgur ocelli,
 Est Tua, ut ingenium specto, Minerva, tuum.

EPIGRAM: XXVI.

De Diva AMELIA texente.

Texentem Pallas AMELIAM ut vidit, & Ejus
 Artifici factum pollice vidit opus;
 Vincere non sat erat forma, mihi se quoque præfert
 Ambitiosa meâ, dixit, in arte Venus.

EPI-

EPIGRAM: XXVII.

De Eadem Texente.

Hactenus extinctos animavit imagine vultus
 Sudor Apollæus, Phidiacusque labor.
 Nunc AMELIA novis telas animare figuris
 Auctor, & artificio texere tela manu.
 Adjures, hæc vera geri, nec ficta videri;
 Tantum Dædaleæ possidet artis opus.
 Si Terras mentitur acu, stant ordine sylvæ,
 Rauca sonant fluvii, stagna quieta silent.
 Nunc curvas sinuant valles, nunc flumina turgent
 Montibus, & Cælo proxima saxa vides.
 Si fragiles artus formavit, & ossa virorum,
 Vivere credidimus, credidimusque loqui.
 Stamina si facies Divum spirantia monstrant,
 Vivunt in magnos stamina tota Deos.
 Iuppiter igne tonat, montanaque culmina fumant,
 Fila vagas rumpunt ingeniosa faces,
 Crinitur Phoebus radiis, Mars fulminat armis,
 Invidia Juno sævit, amore Venus.
 Unde tot invenit textricibus artibus artes?
 Pallade docta fuit, Pallada vel docuit.

EPIGRAM: XXVIII.

De Eadem choreas agente

AMELIA ciet varias dum BRUHILA choreas,
 Et quatit aligero picta asarata pede,

Argutos edit quot motus corpore, tot nunc
Spectantum cernas corda micare modis.

EPIGRAM: XXIX.

Eadem Canente.

BRUHLIA cælestes cantans dum provocat auras,
Et roscos ambrosios explicat ore modos,
Dulcia flexanimæ miratus carmina linguæ,
Inconsultam animus combibit ore necem.
Tum se ipsum fallens paulatim elabatur, & jam
Jam moritur, nec scit, quid fuit inde mori.

EPIGRAM: XXX.

Ad Eandem Canentem.

Ædipodionis reddantur mænia Thæbis,
Si tibi vocali pollice tacta chelys.

EPIGRAM: XXXI.

Ad Eandem canentem.

Dum teris argutas vocali pollice chordas,
Vincitur Orphææ Thracia musa Lyræ

EPIGRAM: XXXII.

Ad Eandem Canentem.

Legatam ad Diten pro Coniuge Thracius Orpheus
Te mittat: reddet protinus Eurydicen.

EPIG:

EPIGRAM: XXXIII.

In Ejusdem Nomen.

Quærebam quid, BRUHLA, Tibi, Dea, nominis esset;

Cum mihi quis Genius nescio in aure canit:
Tres Charites ter, tresque cui risere Sorores,
Debit à mellis nomen habere favo.

EPIGRAM: XXXIV.

Quærebam Phæbum, Phænix vere an foret ulla:
Annuit; atque AMELIAM innuit, & filuit.

EPIGRAM: XXXV.

Certarunt triplices Phrygio sub Judice Divæ;
At Tu sola triplex BRUHLA AMELIA mihi es.

EPIGRAM: XXXVI.

Quæ Dea, quæ rorem superat candore marinum?
An Thetis, anne maris edita rore Venus?
Non ita, namque maris fugit hæc moderatior æstum:
Anne igitur magni est Nupta, Sororque Jovis?
Falleris; hæc fastus tumidæ Junonis, & iras
Vitat, & impuri crimina nota Dei.
Æmula an est igitur fraterni luminis? absit;
Illa notho, proprio lumine at Ista micat.

An

An Charis ? exsuperat Charites. An Pegasidum una ?
 Pegasidum dotes BRUHLA habet una novem.
 Musarum anne igitur decus & Regina Minerva est ?
 Rem capis, hæc certe est, Illius aut anima est.

EPIGRAM: XXXVII.

Cypridos, & BRUHLAE par gratia, parque venustas ;
 BRUHLA foretque Venus, ni Venus Ipsa foret.
 Differt hoc tantum, si differt BRUHLA, Venusque ;
 Prodiit ista fallo, prodiit illa solo.

EPIGRAM: XXXVIII.

Qui mihi faurices ait, aut putat esse Camænas,
 Fallitur ; auspiciis nil juvat ire novem.
 Si quid nostra potest Erato, laus si qua, vel ausus ;
 BRUHLA mihi hunc genium suggerit, hocque decus.

EPIGRAM: XXXIX.

Nil opus est Sociis sociatam Pallada Musis,
 Aut Phœbum, aut Charites hoc memorare loco.
 Ne falli metuas ; BRUHLAM si dixeris unam,
 Nomine comprehendas Numina tanta suo.

EPIGRAM: XL.

Qui tecum priscas formoso heroides ore
 Conferet, atque tuis, o AMELIA, comis;

For-

Forte e tam multis, tecum quæ certet, habebit:
Sed quæ Te superet, non erit, ingenio.

EPIGRAM: XLI.

Si Te Phryx nosset, contemptâ jure Lacanâ,
Idææ fieres grata rapina ratis.

EPIGRAM: XLII.

Indueris cæstum, Dominam Cythereia dicet
Turba; habilem squammis Ægida, Pallas eris.

EPIGRAM: XLIII.

Sit Tibi forma licet, quali Cytherea placeret,
Prudenti mavis Pallada mente sequi.

O D E IX.

In Pulcherrimum AMELIÆ Nomen.

AMELIA dulce nomen audiri mihi,
Carminè dulce cani,
Suave verbis exprimi.
Quæ digna laudes barbitos pandet, Tuas
Æmula Te poterit
Quænam Camæna pingere?
Si Te liquentis more dicam, nectaris
Auribus influere,
Et lenè sensus ingredi;

Vocis beatam non ego dulcedinem
 Assequar, ipsa Tui
 Exempla quamvis nectaris,
 Dulcemque cannæ proferam succum Indicæ,
 Haud Tibi consimilem
 Delineabo imaginem.
 Sunt quæ ominosum continent vocabula
 Horridiora sonum,
 Ingrata dici, & aspera.
 Quæ Te AMELIA lingua fingit eloquens,
 Anteit Ausonios,
 Vincit lepores Atticos;
 Nec tantum amicum promovet sensus melos,
 Sed quoque melliflua
 Conspirat omnis littera,
 Conspirat omnis Syllaba in gratum sonum,
 Utque magis facilem
 Usum loquenti emolliat,
 Obsequitur omni prompta consuetudini;
 Nos finit AMELIAM,
 Atque AMELIAM proloqui.
 Vitale donec hauriam cæli jubar,
 Non ego lassus ero
 Te nominare, BRUHLIA.
 Quis scit, canorus & meo de pulvere
 Exoriatur olor
 Phænice vel vivacior,
 Qui Te per omnes differat mundi plagas,
 Nocte dieque canens
 Amabilem vim nominis.

HEN.

HENDECASYLLABUS III.

AD LECTOREM.

SI quis candidulam meam hanc Camœnam
 Istis cum lyricis, phaleuciisque,
 Cumque istis elegis roget, pudicum
 Quonam tendat iter mea hæc Camæna,
 Quosnam cogitet, aut petat penates;
 Flore nectaris hæc canat Camæna,
 Sacra ad limina BRUHLIÆ beatæ,
 Augustos ad Apollinis recessus.
 Idem namque puta BRUHLIA atque Apollo,
 Idem Castalis & finus bivertex,
 Augustique Deæ BRUHLÆ penates.

HENDECASYLLABUS IV.

Conclusio Carminum.

AD EAMDEM DIVAM AMELIAM.

OLux Castalidum, & Decus Sororum,
 AMELIA, soli & decus Poloni,
 Quam plus Castalides suâ Minervâ,
 Quam plus Phæbus amat suâque Daphne;
 AMELIA, precor meum hunc libellum,
 Quæso, perlege molliore vultu.
 Uni nam Tibi si placere possit,
 Uno plus poterit placere sæclo.

HENDECASYL LABIS III

AD FACTORUM

Si quis candidulam meam hanc Cantemam
 Iste cum Lyris phalacisquis
 Cupidus istis elegis roget pudicum
 Quoniam tendat iter mea hanc Cantemam
 Quoniam cogit aut petat penates
 Flori nocturnis hanc canat Cantemam
 Sacra ad hunc BRULLIUS
 Augustos ad Apollinis recessus
 Idem namque puer BRULLIA atque Apollis
 Idem Castalis et stans divites
 Augustus puer BRULLIUS

HENDECASYL LABIS IV

Conclusio Carminum
AD EAMDEM DUM AMELIAM

O Lux Castillium & Decus Sororum
 AMELIA, soli & decus Polonia
 Quam plus Castillibus suis Minervis
 Quam plus Phœbus amaret inque Deique
 AMELIA, precor mentem hunc libellum
 Quælo, perlege molliore vultu
 Uti nam Tibi si placere possit
 Uno plus poterit placere læclo

SP-NA PRZEMYSŁU ARTYSTYCZNEGO
„STARODRUK”
KRAKÓW, UL. FLORIAŃSKA 37

